

AŞK ENGEL TANIMAZ

Hasan Aksu, zihinsel engelliler öğretmenliği bölümünü isteyerek tercih etmiş ve bu mesleği iki yıldır severek yapan istekli ve başarılı bir öğretmendir. Düzce’de Gazi Paşa İlköğretim Okulu’nda görevini sürdüren Hasan Öğretmen aynı zamanda da yakışıklıdır. Bu genç, yakışıklı ve enerjik öğretmenin bu enerjisi etrafındaki insanlar tarafından hemen fark edilirdi. Bu enerjiyi fark eden farklı bir kesim daha vardı: Zihinsel engelli öğrenciler.... Bunlardan biri olan Sibel, bir müddet her fırsatını bulduğunda Hasan Öğretmen’i çok sevdiğini söylemişti. Hatta bir ara ona sarılmak istediğini de söylemişti. Bir diğeri olan Meltem Hasan Öğretmen’le okul etrafında gezmek istediğini söylemişti. Biraz daha utangaç olan Nilüfer ise duygularını sözlü olarak ifade etmese de derste arada bir saçlarını yana atma, savurma ve saçlarıyla oynama gibi davranışlarla öğretmenin dikkatini çekmeye çalışıyordu. Zihinsel engelli bireylerin duygusal ve cinsel gelişimlerinin diğer bireylerden hiçbir farkının olmadığı bilinen bir gerçektir. Erkek öğretmenlerinden etkilenen, onlara aşık olan zihinsel engelli kız öğrencilerin varlığı da... Hele hele söz konusu olan Hasan Öğretmen gibi yakışıklı bir öğretmene duygusal hülyalara dalan öğrenci sayısı da artmaktaydı doğal olarak. Aynı durum erkek öğrenciler ile bayan öğretmenler arasında da yaşanabiliyordu. Zihinsel engelli bireyler, bu duygularını sadece öğretmenlerine karşı açığa çıkartıyor değillerdi. Birbirlerine aşık olanlar ya da herhangi bir ortam vesilesiyle karşılaştıkları karşı cinse gereğinden fazla ilgi gösterenler de olabiliyordu.

Hasan Öğretmen bu durumla sık sık karşılaşmakta ve ilk zamanlar o kadar üzerinde durmasa da mevcut durumun farklı öğrenciler tarafından da aynı şekilde yaşandığını ve bunun süreklilik arz ettiğini gördükçe konunun üzerinde daha fazla durma ihtiyacı hissetti. Ayrıca konu sadece duygusallık ile sınırlı kalmıyor işin içine bir de cinsellik boyutu giriyordu. Sadece zihinsel engellilerin değil, engel türü ne olursa olsun tüm engelli bireylerin duygusal ve özellikle cinsel ihtiyaçlarının nasıl karşılanacağı, bu anlamda onlara nasıl bir eğitim verilmesi gerektiği konusu Hasan Öğretmen’in zihnini meşgul etmeye başlamıştı. Bu konuda tamamen bilgisiz de değildi. Üniversitede bunun eğitimini almıştı. Biraz tekrar ve araştırma ile bu işin üstesinden gelebileceğini düşünüyordu. Bunlarla birlikte bir de durum tespiti yapılmalıydı. Acaba şu an itibarıyla engelli bireyler bu içgüdülerini nasıl ve ne şekilde ortaya çıkartıyor, bunun ardından neler hissediyor, ne gibi sorunlar yaşıyor ya da acaba ne tür tepkiler alıyorlardı?

Hasan Öğretmen’in üniversite eğitimi sürecinde öğrendiği önemli bir teori vardı. Maslow Hiyerarşisi... Diğer bir adla İhtiyaçlar Hiyerarşisi... İnsanın ihtiyaçlarını ele alan ve beş maddeden oluşan bu hiyerarşinin birinci maddesinde insanın şu temel fizyolojik ihtiyaçlarının olduğu belirtilir: yemek, içmek, solunak, uyku, giyinmek, barınmak, cinsellik vb... Teoriye göre cinsellik; yemek, içmek, solunak gibi temel bir fizyolojik gereksinim olarak ifade edilmektedir. Dolayısıyla cinsellik en temel bir insan ihtiyacıdır. Engelliler de insan olduğuna göre ve onların cinsel gelişimleri de diğer insanlardan farklı olmadığına göre cinsellik engelliler için de en temel bir ihtiyaç ve bunu yaşamak da onlar için en temel bir insani haktır Hasan Öğretmen’e göre.

Hasan Öğretmen yeme, içme, giyinme, barınma gibi temel ihtiyaçların karşılanmasının çok da zor olmadığını, devletin bu konularda zaten elinden geleni yapmaya çalıştığını biliyordu. Fakat diğer bir temel ihtiyaç olan cinsellik konusu ile ilgili de artık daha profesyonel adımlar atılmalıydı ona göre. Söz konusu hiyerarşiye göre ikinci ve üçüncü sırada gelen ihtiyaçlar ise güvenlik, ait olma ve sevgi ihtiyaçlarıydı. Hasan Öğretmen engelli bireylerin bireysel ve toplumsal anlamda sürekli maddi ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik çalışmalar yapılmasını pek de yeterli görmüyor, bununla birlikte güvenlik, ait olma ve sevgi ihtiyaçları gibi ikinci ve üçüncü dereceden insan ihtiyaçlarının da önemli olduğunu düşünüyordu. Örneğin; aile ve akraba ortamından tutun sosyal hayata kadar engellilerin karşılaşılabilecekleri alay, hakaret, dışlanma, dayak, cinsel istismar gibi fiziksel şiddetten

bağımsız ya da fiziksel şiddet ile direk alakalı olan psikolojik baskı ve sorunlar ile ilgili de gerekli önlemlerin alınması ve rehabilitasyon çalışmalarının yapılması gerektiğini düşünüyordu. Bununla birlikte onları mutlu edecek, eğlendirecek çeşitli sosyal faaliyetlerin sıklığının artırılmasının da onların psikolojilerini olumlu yönde etkileyeceğini, kendileriyle barışmalarını hızlandıracağını, sosyalleşmelerini ve toplum ile olumlu ilişkiler içine girmelerini sağlayacağını düşünüyordu.

Evet... Asıl boşluğun bu alanlarda olduğunu düşünüyordu Hasan Öğretmen. “Engellilerin sorunları” denildiğinde engel türlerine göre sürekli aynı fiziki eksiklik ve sorunlardan bahsedilmesi Hasan Öğretmen’i rahatsız ediyordu. Hasan Öğretmen bu problemlerin tamamının farkındaydı. Fakat o da aynı şeyleri tekrar etmek istemiyordu. Merdivenler, ulaşım araçları, alışveriş merkezleri, okullar, televizyon, kitap, gazete... Elbette bu konularda da hala eksiklikler vardı ve tamamlanmalıydı. Fakat artık engellilerin sorunları ile ilgili bu itici, kalıplaşmış ve klasik söylemlerin dışına çıkılmalıydı. Artık yavaş yavaş daha farklı problemlerin üzerine gidilmeliydi ona göre. Ülkenin gelişmişlik düzeyinin de bu alanlardaki boşlukların doldurulması ile doğru orantılı olduğunu düşünüyordu. En başta kendisi bir şeyler yapmalıydı. Hem bir birey olarak hem de mesleği gereği bu sorumluluğu üzerinde hissediyordu. Hasan Öğretmen bireysel olarak çalıştığı kurumda gereken hassasiyeti gösterip engellilerin bu problemleri ile ilgilenebileceğini, çözüm yolları sunabileceğini, kendini geliştirerek gereken eğitimi öğrencilerine verebileceğini düşünüyordu. Başardı da... Büyük bir azim ve istekle öğrencilerinin bu problemlerini tespit etti öncelikle. Bu problemlerin çözümüne yönelik okunması gerekenleri okudu daha sonra. Diğer öğretmenlerinden bilgi aldı. En önemlisi aileleriyle iletişime geçti. Bütün bunları bir araya getirip önündeki tabloya baktı. Sonuç çıkardı, çözüm yollarını ve yöntemlerini kafasında belirledi. Artık harekete geçme zamanıydı. Aklındakileri tek tek hayata geçirdi. Mükemmel bir performans sergiliyordu. Öğretmen arkadaşları ve okul yönetimi ilgi ve şaşkınlıkla takip ediyorlardı Hasan Öğretmen’in bu çabasını. Olumlu sonuçlar da almaya başlamıştı artık. Öğrencilerin mutluluğu tavırlarına ve yüz ifadelerine yansımıştı. Aileler teşekkürlerini sunuyorlardı Hasan Öğretmen’e. Okul yönetimi de Hasan Öğretmen’in bu başarısına ilgisiz kalmamış ve tebriklerini belirtmişti. Evet... Hasan Öğretmen çalıştığı okulda üzerine düşeni fazlasıyla yapmış ve başarılı olmuştu. Fakat bulunduğu şehirde daha birçok okul ve birçok engelli vardı. Onlar ne olacaktı? Hasan Öğretmen’in enerjisi ve idealist tutumu bitmek tükenmek bilmiyordu. Bireysel olarak diğer okullara ulaşması ve oralardaki problemleri çözebilmesi imkansız gibi bir şeydi. Ayrıca her ne kadar kendi okulunda olumlu sonuçlara ulaşmış olsa da bazı problemlerin üstesinden gelmek için bir öğretmenin kişisel çabaları yetersiz kalabilirdi. Örnek olarak engellilerin maruz kaldığı fiziksel ve psikolojik şiddetin önüne geçmek ve yine bu insanlara cinselliklerini yaşama imkanı tanımak çoğu zaman bir devlet gücü gerektiriyordu. Sorun ancak yetkili mercilerin bir plan ve program dahilinde atacakları etkili adımlarla giderilebilirdi. İşte Hasan Öğretmen, yapabileceği tek şeyin konuyu bu yetkili mercilere iletmek olduğunu düşündü. İlk iş olarak bulunduğu şehirde sorumluluk alanı engelliler olan ne kadar kurum ve kuruluş varsa titiz bir çalışma ile hepsini tespit etti. Randevularını aldı, görüşmelerini yaptı. Hasan Öğretmen’in bu sorumluluğu üzerinde hissedip bunun için çaba göstermesi yetkililer tarafından da çok olumlu karşılanmıştı. Tebrik ve takdirlerini sunmaktan geri durmamıştı hiçbirisi. Bu durum Hasan öğretmeni çok mutlu etmişti. Fakat Hasan Öğretmen bununla da yetinmedi. Ne de olsa genç, istekli ve idealist bir öğretmendi. Düzce ile sınırlı kalmamalıydı. Engelli bireyler sadece bulunduğu şehirde yaşamıyordu ki... Ne yapmalı etmeli derdini bir şekilde tüm Türkiye’ye anlatmalıydı. Peki bu nasıl olacaktı?

Düşündü, taşındı. Geçenlerde engellilerin bireysel ve toplumsal sorunlarını konu alan Türkiye çapında bir öykü yarışması düzenlendiğini duymuştu. Bu yarışmaya katılarak engellilerin bu problemlerini dile getirebilirdi. Şu aşamada başka ne yapabilirdi ki? Bu, iyi bir

fırsattı. Mutlaka etkili bir öykü yazıp göndermeliydi. Belki de birilerinin dikkatini çeker ve konu gündeme gelirdi. Engelliler yararına olacak en ufak bir güzelliğe dahi sebep olmak onu çok mutlu edecekti.

Kararını verdi ve yazmaya başladı...

